

min Afstemning ud over det, som i Diebliffet foreligger, og jeg tror heller ikke, at der vindes Nogetjomhelst derved. Det vil kun føre til, at man, naar man kommer til fremtidige Lovforslag, foruden alle de mange andre Banskfeligheder, som der altid er ved Jernbaneforslag, ovenikjøbet skal kæmpe med Banskfeligheder, som man selv har skabt sig, og trættes med disse Jernbanepinciper, som ere stillede op uden nogen anden virkelig Nytte end den at volde Uleilighed i Fremtiden; thi det er i Virkeligheden saa, at, dersom der er noget Omraade, hvor Principer, golde og ensfide Theorier ikke have hjemme, er det paa det Omraade, som vi have med at gjøre i dette Lovforslag, naar der er Tale om Bygning af disse stedlige og lokale Baner, hvor det netop er de konkrete Omstændigheder, de under saa forskellige og afvigende Former fremtrædende Omstændigheder, som maa gjøre Udslaget. Men jeg skal gjentage, at, uagtet jeg meget maa beklage, at den ærede Minister har stillet sig saaledes, som han har gjort, og uagtet det forekommer mig at kunne vække en billig Forundring hos Udvalgets Medlemmer, at han saaledes har vægret sig ved at gaa ind paa endel af sit eget Lovforslag, som i og for sig er ganske uafhængigt af den anden Del, som den ærede Minister af Grunde, der ikke foreligger Udvalget, og som det ikke har havt nogenjomhelst Anledning til at vente, synes bedre om, vil jeg dog i dette Diebliff sætte saa megen Pris paa, at vi i den kommende Tid komme til at bygge Jernbaner, at jeg kan være villig til at gjøre dette Skridt at stemme for Rhsfledbanen, under de Forudsetninger, jeg før nævnte, at der fra de ærede Herrer's Side, som have været med os i Udvalget, er en lignende Stemning dels for denne Bane og dels, hvad jeg sætter meget stor Pris paa, at det da bliver det endelige Resultat af vore Jernbaneforhandlinger iaar, samt hvad jeg før tillod mig at tilføie, at den ærede Ministers Stilling til Loven saa bliver en anden, end vi hørte af ham igaaar.

Lb. Nielsen: Mærede under 1ste Behandling udtalte jeg, at jeg ikke havde noget Væsentligt at indvende mod den ærede Ministers Forslag, som det blev forelagt. Der kunde maasse være et eller andet Punkt, navnlig for Herningbanens Vedkommende, hvor jeg kunde have ønsket en anden Retning, men at jeg i Sovefsagen var tilfreds med Forslaget, som det forelaa. Det er min Mening endnu idag. Jeg skal aabent tilstaa, at, dersom Valget stod saaledes, at man kunde være sikker paa at faae Flertal for Regjeringsforslaget, saa kunde man ændre lidt til 3die Behandling, men saaledes er vel neppe Stillingen nu, og man maa derfor se at faae det bedst Mulige ud af Lovforslaget. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgtreds (Berg) bemærkede iaftes, at jeg havde Udsigt til at tænke over og

angre. Jeg veed ikke, hvad det ærede Medlem der sigtede til, jeg er mig bevidst til enhver Tid at have været stemt for Jernbaner. Jeg erindrer, da der i sin Tid var Spørgsmaal om, om Ministeren skulde have de 10,000 Kr. til at foretage Underfølgelser for, da førtes der en livlig Kamp imellem det ærede Medlem og mig. Forslaget blev vedtaget, og deri laa der egentlig, at Jernbanebygningen skulde fortsættes. Derfor antager jeg, at Kampen var saa langvarig, som den var, men jeg er mig bevidst til enhver Tid at have gjort for Banen, hvad jeg har kunnet, og jeg vedkjender mig, at jeg har gjort Udsigt til, at Silkeborg—Herningbanen overhovedet er bleven til. Jeg skal indrømme, at der var en Gang, hvor jeg havde Noget at angre, og det var den Gang, da jeg fulgte det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgtreds (Berg) i 1876, da der kom et vel overveiet Forslag fra et stort Flertal i Udvalget, som Ministeren vilde gaa ind paa (Berg: Det var et slet Forslag.). Ja, jeg har nu en modsat Opfattelse; men jeg begit dengang den Feil, at jeg fulgte det ærede Medlem i at gaa med til Forslagets Tilbagevisning til Udvalget. Dette er det Ærste, jeg veed, at jeg har at angre; ellers har jeg gjort, hvad jeg kunde for at faae Jernbanen ført igjennem, og jeg vil fremdeles gjøre det. Jeg erkjender nemlig, at, naar det kommer til at staa saaledes, at jo flere Penge der er, jo flere bruge vi til Krigsvæsenet, saa vil jeg hellere sørge for, at adskillige af dem blive brugte til produktive Arbejder, for at der ikke skal være saa stor Fristelse til at bruge dem til Krigsvæsenet. Inden jeg gaar over til at omtale de foreliggende Vædringsforslag, skal jeg udtale, at jeg selvfølgelig er meget tilfreds med Herningbanen, skjøndt jeg jo nok hører, at det er med nogen Lunkenhed, at man er gaaet ind paa denne Bane. Herning Banen har jo egentlig ingen ivrig Forsvarer, medmindre det da skulde være det ærede Medlem fra Herning (R. Nielsen), som jeg søler mig forvissat om vil være en ivrig Forsvarer af denne Bane, ikke fordi han er Repræsentant for Herningkredsens, men fordi han ligesom jeg kjender Forholdene udover Midtsjælland. Da der nu alifaa er fremkommet saa stærke og hensynsløse Angreb paa denne Bane af et Mindretal, Angreb, som Flertallet har ladet sig imponere af, saa tror jeg dog, at dette ikke bør staa uimodsagt hen, men at der bør gjøres nogle Bemærkninger derom, altsaa til Forsvar for den nævnte Bane. Jeg skal senere komme til nogle af de andre Baner, idetmindste til nogle af dem, men forinden skal jeg udtale, at jeg beklager, at Loven er kommen saa sent til os fra Udvalget. Bar den fremkommen noget før, saa havde den maasse ikke været prisgivet til slet saa mange Tilfældigheder, som der nu kan være Fare for. Udvalgets Formand, det ærede Medlem fra Svendborg (Høgshro) og det ærede Medlem fra Skive (Chr. Jensen) have jo